

na dedini stari
 sedel je v pepelu
 zasramovan . . .
 Ni smel govoriti,
 krotil si je siloma mišice ljute,
 gnev goltal v grlo,
 a z gnevom globoko zalito
 mu je v prsih lajalo srce . . .

Da, bratje, nam danes ni drugega:
 vsa srca zdaj,
 vsa zvesta srca pri nas,
 vsa prava srca pri nas —
 lajajte, lajajte, lajajte zdaj!
 Da jim izlajamo pismo,
 da jim izlajamo našo besedo,
 ho — tem našim možém!

Oj, da bi bilo vsaj nekaj pism — storo: 25/12 '17

Igo Gruden:

V poldnevu.

Gledam drevo, ki trepeče v poldnevu,
 biserne kaplje na njem se bleščijo;
 v zraku prozornem, v njih žarkem odsevu,
 lastovke bežne visoko letijo.

Gledam življenje, ki diha krog mene
 zdravo in živo — prekipevajoče;
 še moje misli v poldan vriskajoče
 veter žvižgaje na svobodo žene.

